Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul central, judecător – Suvac Sergiu
Dosarul nr. 2ri-289/25
nr. 2-25074817-02-2ri-26062025

D E C I Z I E

27 octombrie 2025 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice
din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând recursul declarat de avocatul SRL „Didactica” – Buhnaci Tudor, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central din 02 iunie 2025,

emisă la cererea introductivă depusă de SRL „BMS Aesthetic Clinic”, cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „Didactica”,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La data de 27 mai 2025, avocatul Terioșchin Denis, acționând în interesele SRL „BMS Aesthetic Clinic”, a depus în instanța de insolvabilitate cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „Didactica”.

Soluția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul central din 02 iunie 2025, s-a admis spre examinare cererea introductivă depusă de SRL „BMS Aesthetic Clinic” cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „Didactica”.

Totodată, s-a dispus aplicarea față de debitorul SRL „Didactica” a măsurilor de asigurare corespunzătoare și anume: - în calitate de administrator provizoriu a fost desemnat administratorul autorizat - Mazur Anna; - s-a dispus că deciziile privind gestionarea patrimoniului să fie luate doar cu acordul prealabil al administratorului provizoriu; - s-a pus sub interdicție înstrăinarea de către debitor a bunurilor sale; - s-a pus sechestru pe toate bunurile debitorului și corespondența lui comercială; - s-au suspendat urmăririle individuale ale creditorilor și executările silite asupra

bunurilor debitorului, precum și curgerea prescripției dreptului de a cere executarea silită a creanțelor acestora contra debitorului.

Solicitarea recurentului:

La data de 13 iunie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 8 alin. (2) din Legea insolvabilității*) avocatul SRL „Didactica" – Buhnaci Tudor, a depus cerere de recurs prin care a solicitat casarea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul central din 02 iunie 2025, în partea aplicării măsurilor de asigurare și emiterea unei decizii, prin care să se dispună ridicarea și anularea tuturor măsurilor de asigurare aplicate în privința SRL „Didactica", cu excepția instituirii administrării provizorii.

În motivarea recursului s-a invocat că, încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul central, este neîntemeiată în partea ce ține de aplicarea măsurilor de asigurare față de debitor, desemnarea administratorului provizoriu, condiționarea deciziilor de gestiune de acordul acestuia, interdicția de înstrăinare a bunurilor, aplicarea sechestrului asupra bunurilor și corespondenței comerciale, suspendarea urmăririlor individuale și a executărilor silite, precum și suspendarea curgerii prescripției.

Totodată, recurentul consideră că dreptul de a depune prezentul recurs este justificat și prin prisma drepturilor și libertăților fundamentale consacrate de art. 1, art. 20, art. 26, art. 46, art. 119 și art. 126 din Constituția Republicii Moldova, art. 6 §1 și art. 13 din CEDO, precum și art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție. Susținerea recursului este întărită și de practica constantă a instanțelor naționale, precum și de Hotărârea Plenului CSJ nr. 3 din 09 iunie 2014 privind aplicarea prevederilor CEDO de către instanțele judecătorești.

Astfel, prin încheierea contestată s-a aplicat un sechestru total asupra întregului patrimoniu al SRL „Didactica", s-au instituit interdicții de dispoziție și s-a transferat controlul asupra bunurilor către un administrator provizoriu, toate în temeiul unei pretinse creanțe inexistente, stinse prin compensare legală și, în plus, aflate în litigiu într-un proces civil pendinte, or, art. 46 din Constituție garantează inviolabilitatea proprietății și permite restrângerea acesteia doar pentru utilitate publică, cu respectarea legalității și a principiului proporționalității.

În speță, în lipsa unui interes legitim al pretinsului creditor, măsura adoptată devine una vădit excesivă și nejustificată.

Suplimentar, recurentul a menționat că a depus în termen obiecțiile la cererea introductivă a SRL „BMS Aesthetic Clinic", împreună cu actele justificative (*contract de locațiune, facturi fiscale, documentele din dosarul civil pendinte*), care demonstrau fără echivoc că pretinsa creanță este contestată, litigioasă, compensată și lipsită de caracter cert, lichid și exigibil, iar debitorul deține chiar o creanță superioară împotriva pretinsului creditor.

Cu toate acestea, instanța de fond a aplicat automat măsurile de asigurare, fără analizarea probelor, fără verificarea aparenței de drept și fără testul de proporționalitate cerut de jurisprudența CEDO.

Recurentul consideră că deși art. 21 din Legea insolvabilității prevede aplicarea măsurilor de asigurare la admiterea cererii introductive, acestea servesc exclusiv protejării creanțelor reale ale creditorilor. În cauză, instanța cunoștea deja că pretinsul creditor nu are nicio creanță, iar pretențiile sale fac obiectul unui litigiu civil aflat pe rolul Judecătoriei Chișinău. Prin urmare, măsurile de asigurare nu aveau temei legal și nu trebuiau aplicate.

În altă ordine de idei, recurentul a subliniat că, creanța invocată (393.934,43 lei) era deja obiectul unui proces civil inițiat chiar de SRL „BMS Aesthetic Clinic", or, litigiul pendinte atrage aplicarea art. 28 alin. (2) din Legea insolvabilității, răsturnând prezumția incapacității de plată și demonstrând inexistența unei creanțe certe, lichide și exigibile condiție esențială pentru intentarea procedurii și pentru aplicarea măsurilor de asigurare.

De asemenea, recurentul susține că actele depuse la dosar confirmă că SRL „BMS Aesthetic Clinic" datorează SRL „Didactica" suma de 851.455,39 lei, reprezentând chirii neachitate, or, în baza art. 974 Cod civil, creanțele reciproce compensabile se sting de plin drept, iar drept urmare, pretinsa creanță de 393.934,43 lei era deja acoperită și depășită, rezultând un sold net în favoarea SRL „Didactica" de 457.520,96 lei.

Prin urmare, pretinsul creditor nu deține nicio creanță, iar SRL „Didactica" este, în realitate, creditorul.

În context, recurentul consideră că sechestrul, interdicțiile de dispoziție și numirea administratorului provizoriu au fost dispuse fără existența unui risc real pentru masa debitoare, fără evaluarea temeiniciei creanței și fără analiza proporționalității, măsuri care paralizează activitatea societății, afectând dreptul de proprietate și blocând o companie solvabilă în lipsa unui interes legitim al creditorului.

În lumina art. 18 și art. 1 din Legea insolvabilității, procedura poate fi intentată doar pentru protejarea unui drept de creanță existent. Or, creditorul nu doar că nu deține o creanță, ci are o datorie confirmată față de SRL „Didactica". În aceste condiții, toate probele depuse anterior pronunțării încheierii demonstraseră inexistența creanței și caracterul litigios al pretențiilor, astfel că instanța de fond nu trebuia să aplice măsurile de asigurare.

Totodată, SRL „BMS Aesthetic Clinic" invocă o pretinsă creanță în sumă de 393.934,43 lei față de SRL „Didactica". În temeiul art. 974 alin. (1) Cod civil, fiind vorba despre obligații certe, lichide, exigibile și de aceeași natură (pecuniare), intervine compensarea legală de plin drept, ceea ce conduce la stingerea integrală a pretenției formulate de SRL „BMS Aesthetic Clinic". Mai mult, soldul rezultat în

urma compensării relevă existența unei creanțe nete a SRL „Didactica” față de SRL „BMS Aesthetic Clinic” în sumă de 457.520,96 lei.

Prin urmare, SRL „Didactica” nu este debitorul, ci creditorul pretinsei părți creditoare. În aceste condiții, SRL „BMS Aesthetic Clinic” nu poate dobândi calitate de creditor în sensul art. 18 alin. (1) din Legea insolvabilității, iar cererea introductivă devine lipsită de obiect și inadmisibilă.

Potrivit art. 18 alin. (1), creditorul poate depune cerere introductivă numai dacă are un interes legitim în intentarea procesului de insolvabilitate și poate argumenta existența creanței și temeiurile procedurii.

În speță, SRL „BMS Aesthetic Clinic” nu deține o creanță certă, lichidă și exigibilă în sensul art. 10 și art. 18 din lege; dimpotrivă, poziția juridică a părților este inversată: pretinsul creditor este debitor față de SRL „Didactica” în cuantum de 457.520,96 lei.

Un „interes legitim” trebuie să fie actual, direct, născut și concret. Nicio astfel de condiție nu este îndeplinită în cauză. Intentarea unei proceduri colective de insolvabilitate în absența unei creanțe și în lipsa unei finalități reale de recuperare a unei datorii reprezintă o deturnare a scopului procedurii și un abuz de drept.

Art. 1 alin. (1) din Legea insolvabilității stabilește că scopul legii este instituirea unei proceduri colective destinate satisfacerii creanțelor creditorilor din patrimoniul debitorului prin restructurare sau faliment.

Or, SRL „BMS Aesthetic Clinic” nu urmărește satisfacerea unei creanțe certe, ci utilizarea mecanismelor legii în scopuri străine de finalitatea sa – posibil obținerea unor avantaje procesuale, financiare ori reputaționale – ceea ce constituie un abuz de procedură. Cererea introductivă devine astfel nu doar neîntemeiată, ci un instrument de presiune nelegitimă asupra SRL „Didactica”.

Recurentul specifică faptul că Jurisprudența CEDO impune verificarea cumulativă a trei condiții: (1) legalitatea ingerinței, (2) existența unui scop legitim și (3) proporționalitatea măsurii.

Ingerința trebuie să fie întemeiată pe o normă clară și previzibilă. În speță, aplicarea măsurilor de asigurare în temeiul unei cereri introductive formulate în absența unei creanțe certe și a unui interes legitim încalcă art. 18 alin. (1) din Legea insolvabilității. Încheierea contestată nu poate constitui o ingerință „legală”, deoarece baza procedurală este viciată prin caracterul abuziv și inadmisibil al cererii introductive.

O ingerință este justificată doar dacă urmărește protejarea unui interes public sau privat real. În cauză, nu există nicio creanță a SRL „BMS Aesthetic Clinic” care să necesite protecție. Dimpotrivă, acesta este debitor al SRL „Didactica”. Prin urmare, ingerința nu urmărește niciun scop legitim.

Aplicarea măsurilor de asigurare într-o situație în care raportul juridic este inversat, debitorul real fiind pretinsul creditor, constituie o măsură excesivă și vădit

disproporționată. Măsurile aplicate afectează grav dreptul la proprietate și libertatea economică a unei entități comerciale viabile, prejudiciind activitatea SRL „Didactica”, reputația și derularea contractelor sale. În absența unui interes legitim, ingerința este nejustificată.

Aprecierea instanței de recurs

Verificând încheierea contestată în raport cu criticile formulate, în limitele controlului de legalitate și temeiurilor de drept invocate, Colegiul consideră necesar de a respinge recursul declarat de avocatul SRL „Didactica” – Buhnaci Tudor, reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Potrivit art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Lucrările cauzei atestă faptul că, SRL „BMS Aesthetic Clinic” a depus cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „Didactica”, iar prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul central din 02 iunie 2025, cererea introductivă s-a admis spre examinare și totodată s-a dispus aplicarea față de debitorul SRL „Didactica” a măsurilor de asigurare corespunzătoare și anume: - desemnat în calitate de administrator provizoriu, administratorul autorizat - Mazur Anna; - s-a dispus că deciziile privind gestionarea patrimoniului să fie luate doar cu acordul prealabil al administratorului provizoriu; - s-a pus sub interdicție înstrăinarea de către debitor a bunurilor sale; - s-a pus sechestru pe toate bunurile debitorului și corespondența lui comercială; - s-au suspendat urmăririle individuale ale creditorilor și executările silite asupra bunurilor debitorului, precum și curgerea prescripției dreptului de a cere executarea silită a creanțelor acestora contra debitorului.

La caz, invocând dezacord față de actul judecătoresc în cauză, SRL „Didactica” a depus cerere de recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul central din 02 iunie 2025, în partea aplicării măsurilor de asigurare, cu excepția instituirii administrării provizorii.

În drept, conform art. 9 din Legea insolvabilității, procesul de insolvabilitate se intentează doar pe baza unei cereri de intentare a procesului de insolvabilitate (denumită în continuare cerere introductivă), iar reieșind din art. 10 a legii citate, intentarea unui proces de insolvabilitate presupune existența unui temei general sau special; Temeiul general de intentare a unui proces de insolvabilitate constă în incapacitatea de plată a debitorului; Temeiul special de intentare a unui proces de insolvabilitate constă în supraîndatorarea debitorului în cazul în care acesta este persoană juridică responsabilă de creanțele creditorilor în limitele patrimoniului său. În acest caz, la baza evaluării patrimoniului debitorului trebuie pusă continuarea activității lui dacă acest fapt este posibil.

Potrivit art. 12 din Legea insolvabilității, dreptul de a depune cerere introductivă îl au: debitorul, creditorii, alte persoane indicate în prezenta lege.

În conformitate cu art. 21 alin. (1) din Legea insolvabilității, instanța de insolvabilitate este obligată să admită spre examinare cererea introductivă depusă de creditor cu respectarea prevederilor Codului de procedură civilă și ale prezentei legi.

Totodată, reieșind din alin. (5) al normei citate, prin încheierea consemnată la alin. (2), instanța de insolvabilitate dispune punerea sub observație a debitorului prin desemnarea unui administrator provizoriu și aplică măsuri de asigurare a creanțelor creditorilor.

În aceeași ordine de idei, reieșind din art. 24 alin. (1) - (2) din Legea insolvabilității, după ce primește cererea introductivă spre examinare, instanța de insolvabilitate aplică măsurile necesare pentru a preveni modificarea stării în care se aflau bunurile debitorului în perioada de până la intentarea procesului de insolvabilitate; - Pe lângă măsurile de asigurare prevăzute de Codul de procedură civilă, instanța de insolvabilitate aplică următoarele măsuri de asigurare: a) numește un administrator provizoriu; b) la cererea motivată a creditorilor sau a administratorului provizoriu ori din oficiu, dispune ridicarea dreptului de administrare al debitorului, care constă în dreptul de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile și de a dispune de acestea; c) pune sub sechestru bunurile debitorului și corespondența lui comercială; d) suspendă urmăririle individuale ale creditorilor și executările silite asupra bunurilor debitorului, precum și curgerea prescripției dreptului de a cere executarea silită a creanțelor acestora contra debitorului; e) pune sub interdicție înstrăinarea de către debitor a bunurilor sale ori decide ca acestea să poată fi înstrăinate doar cu învoirea expresă a administratorului provizoriu.

De asemenea, conform alin. (6) din norma citată, măsurile de asigurare acționează până la data intentării procesului de insolvabilitate sau până la data respingerii cererii introductive, precum și odată cu încheierea unei tranzacții în modul stabilit de prezenta lege.

La caz, Completul de judecată consideră eronate argumentele recurentului potrivit cărora admiterea cererii introductive ar fi ilegală sau abuzivă, or, conform art. 21 alin. (1) din Legea insolvabilității, instanța de insolvabilitate este obligată să admită spre examinare cererea introductivă depusă de creditor, prin urmare, acest fapt nu constituie o ingerință discreționară, ci respectă imperativul legal prevăzut de normă.

Referitor la disproporționalitatea și lipsa temeiniciei măsurilor de asigurare, instanța de recurs reține că, conform art. 21 alin. (5) și art. 24 alin. (1)-(2) din Legea insolvabilității, instanța de insolvabilitate are obligația expresă de a aplica măsurile de asigurare pentru protejarea patrimoniului debitorului și a creanțelor creditorilor până la soluționarea cererii introductive. Aceste măsuri includ: **desemnarea unui administrator provizoriu; punerea sub sechestru a bunurilor și corespondenței comerciale ale debitorului; suspendarea urmăririlor individuale și a executărilor silite; restricționarea înstrăinării bunurilor debitorului**.

Respectiv, Colegiul civil consideră că instanța de fond a respectat strict cadrul legal și și-a exercitat competența în limitele prevăzute de lege, iar invocarea disproporționalității de către recurent nu poate fi apreciată ca motiv întemeiat pentru anularea măsurilor la etapa dată, întrucât legea impune aceste acțiuni pentru prevenirea riscului de diminuare a patrimoniului debitorului.

De asemenea, instanța de recurs consideră irelevante argumentele referitor la presupusul abuz de procedură sau lipsa interesului legitim, or, art. 21 și 24 din Legea insolvabilității conferă instanței de insolvabilitate competența de a aplica măsuri provizorii automat, ca parte integrantă a procedurii legale de protejare a patrimoniului debitorului, chiar înainte de analiza fondului creanțelor. Prin urmare, aplicarea măsurilor nu reprezintă o ingerință arbitrară, ci un mecanism legal de prevenire a prejudiciului potențial al creditorilor și de menținere a stării patrimoniului.

În altă ordine de idei, instanța de recurs consideră eronate argumentele recurentului cu privire la faptul că SRL „Didactica” ar datora sume față de SRL „BMS Aesthetic Clinic”, susținând astfel că acesta ar fi creditor și ar avea interes legitim în procedura de insolvabilitate, or, această afirmație nu poate fi examinată la nivel de recurs, întrucât instanța nu se pronunță asupra fondului creanțelor la etapa admiterii cererii introductive. Stabilirea existenței, cuantumului sau naturii creanțelor se face ulterior, prin tabelul preliminar și definitivat al creanțelor, sub responsabilitatea administratorului provizoriu. Or, la momentul aplicării măsurilor de asigurare, instanța se limitează la verificarea *fumus boni iuris* și a proporționalității acestora, fără a analiza fondul raporturilor juridice dintre părți.

Instanța de recurs consideră eronate argumentele recurentului cu privire la faptul că prezența altor creditori (BC „Moldinconbank” SA) ar împiedica sau ar justifica

ridicarea măsurilor de asigurare, deoarece, existența unor creanțe față de terți nu poate influența aprecierea *fumus boni iuris* sau a proporționalității măsurilor dispuse la cererea introductivă a SRL „BMS Aesthetic Clinic”. Măsurile provizorii se aplică exclusiv pentru protejarea unui drept aparent al creditorului solicitant, iar eventuale creanțe ale altor creditori nu legitimează ingerința asupra patrimoniului debitorului în această etapă.

Referitor la necesitatea tabelului preliminar al creanțelor, instanța de recurs menționează că acest element reprezintă instrument al procedurii de fond, nu condiție prealabilă pentru ridicarea măsurilor provizorii. Examinarea măsurilor de asigurare presupune evaluarea *fumus boni iuris*, iar prezența sau absența tabelului preliminar nu poate constitui un obstacol procedural, întrucât măsurile pot fi revocate în orice moment dacă nu sunt justificate.

Instanța de recurs consideră eronate argumentele recurentului conform cărora cererea de anulare a măsurilor de asigurare nu poate fi examinată fără fixarea unei ședințe de judecată. Această prevedere procedurală reglementează instanța de fond și nu limitează competența instanței de recurs de a analiza legalitatea, proporționalitatea și temeinicia măsurilor de asigurare. Prin urmare, invocarea art. 180 alin. (2) Cod de procedură civilă nu poate fi utilizată pentru a bloca soluționarea recursului.

În completare, Colegiul consideră eronate argumentele recurentului potrivit cărora lipsa unor documente anexate de debitor ar demonstra inexistenta creanței sau imposibilitatea ridicării măsurilor de asigurare, or, iarăși, la etapa admiterii spre examinare a cererii introductive, analiza se limitează la aparența de drept și la pericolul pentru creanță, nu la verificarea exhaustivă a documentelor contabile, fiscale sau administrative.

În continuare, instanța de recurs reține și incidența prevederilor art. 118 alin. (1) și art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă, potrivit cărora, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, or circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

De asemenea, este de conturat că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii, prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (Rebait și alții contra Franței din 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În aceeași ordine de idei, Completul accentuează că potrivit jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (Purcell vs Irlandai, 16 aprilie 1991).

Cu toate acestea, recurentul nu a prezentat probe concludente care să sublinieze aspectul neîntemeiat și ilegal al actului judecătoresc contestat.

Din considerentele menționate supra și având în vedere faptul că, instanța de insolvabilitate a aplicat corect normele de drept material și procedural, Completul de judecată ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de SRL „Didactica” și a menține încheierea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, art. art. 385 lit. a), 389-390, 394 Cod de procedură civilă, Completul specializat în examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de avocatul SRL „Didactica” – Buhnaci Tudor.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 02 iunie 2025, emisă la cererea introductivă depusă de SRL „BMS Aesthetic Clinic”, cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „Didactica”.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei